

ОСТАННІ НОВИНИ

- 13:00** Любодя втратила розширений особлив у розсі: фото викликали ажіотаж у мережі
- 12:49** У лікарні помер 12-річний хлопчик, якого збила суддя у Кривому Розі: що відомо
- 12:38** Сотні тисяч з бюджету та від пов'язаних з ним організацій: стало відомо, скільки заробить шабунін під час служби
- 12:24** Вибухав зубами чеку за чеком і завдавав гранатами ворога, як у бойовику: історія штурманів, що здобув страх сміхом
- 12:14** Мобілізація потребує змін: Федоров жорстко розкритикував роботу ТЦК
- 12:08** Україна створила ракету для аеростатів, яку не бачать РЕБ
- 11:41** росія накривас Бензинова

«Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь»: речниця полтавських рятувальників дивом вижила під обстрілом «Іскандерів»

12.24 — 12 травня 2024

Ганна ВОЛКОВА, «ФАКТИ»

— Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь. Бо це вже констатація факту, — з притаманним їй гумором говорить 53-річна речниця Головного управління ДСНС у Полтавській області, полковник служби цивільного захисту Світлана Рибалко.

Ми розмовляємо з нею на третій день після того, як «швидка» вивезла її з поля бою в зону воєнного контролю. Тільки завдяки багатьом щасливим збігам Світлана та її два колеги, перебуваючи в салоні машини під гармом металевий шрапнелі, що летіла з «Іскандера», не отримали навіть подряпини. Хоча один з уламків, пробивши лобове скло службового «Санйюна», прошив підголівник пасажирського сидіння й застряг у задньому, на якому перебував її молодий підлеглий Денис Пінчук.

Згадуючи ті страшені події ночі 5 травня, коли росіяни завдали подвійного удару по газоферробному підприємству в Полтавському районі, в результаті якого загинули два рятувальники й два працівники галузі, Світлана час від часу хвляється за голову. «Так тисне середщини, що, здається, ось-ось щось там розірветься. Це наслідки контузії», — пояснює, перевіши дих.

Але, щоб одужати, лікарі радять проговорювати пережите, і моя співрозмовниця дослухається до цих порад.

«Вважаю, нас урятувала професійна погоня за вдалими кадрами»

— Тієї ночі якар було мого чергування, — продовжує Петрівна — так з повагою її вже давно називають полтавські рятувальники. — Наприкінці дня ми з працівниками пресслужби завжди визначаємо, хто в разі чого виживає на місці надзвичайної події, пов'язаної з російськими обстрілами. Я, як керівниця, що взаємодіє з різними службами, виживаю центром, а якщо перебуваю сама на чергуванні, то до мене хтось приєднується. Таким чином підстраховуємо одне одного: спостерігаємо за тим, що відбувається в небі, робимо знімки з різних ракурсів. Того ввечера зателефонував двадцятишпиричний інспектор Денис Пінчук і сказав, що «складе мені компанію».

Нагороду Світлани Рибалко вручає міністр МВС Ігор Клименко

Прочулась Світлана після ввічної від тривожного дзвінка: «У нас прильот. Влучання в об'єкт критичної інфраструктури».

Процес виїзду пресслужби в таких випадках відпрацьований до автоматизму: екіпірування за всіма вимогами, в тому числі бронезжилет, фотоапаратура й бодикамера на шоломі у керівниці.

— Це мій перший виїзд за довіри служби в ДСНС, коли я повернулася всього з десятком кадрів і одним відео, — продовжує Світлана Рибалко. — Зазвичай я роблю не менше тисячі кадрів, з яких для ЗМІ вибираємо кілька кращих. Вважаю, саме ця професійна погоня за вдалими кадрами нас і врятувала.

Невдовзі після відбою повітряної тривоги пожежники, які чекали цього сигналу на відстані від об'єкта влучання, почали налаштовувати систему газіння. У ліквідації наслідків прильоту було задіяно близько сотні рятувальників.

— Це була не найскладніша пожежа, — говорить Світлана. — Зазвичай газіння газової установки займає небагато часу: у рятувальників вироблені й відпрацьовані до автоматизму алгоритми дій із застосуванням сучасної техніки, в тому числі роботів. А на Полтавщині працюють, мабуть, найкращі фахівці в усій Україні, бо тут досить розвиненій нафтогазовій промиселі, у якій цілється ворог. Між іншим, росіяни не вгають вогонь на нафтобазі, які ЗСУ останнім часом методично знищують. Вони їх просто відсікають від інших установок, щоб вони самі вигорали, тому пожежі там тривають доволу.

...На першій локації, куди заїхали працівники пресслужби, вогонь був незначний, бо газ встигли перекрити, й на ній залишили незначну кількість рятувальників.

— Я зрозуміла, що потрібні мені картинки тут наразі не вдасться зробити, — розповідає Світлана. — А на другій локації, деє на відстані кілометра, горіла цистерна, і там було більше роботи в пожежних. Тому, щоб не пропустити нічого важливого, приймаю рішення їхати туди.

Проти такого рішення керівниця пресслужби було все. Водій Богдан Ткаченко не міг одразу об'їхати пожежні автоцистерни на тісній території заводу. Та й пожежні не встигли виставити над розкладеними рукавами місточки для проїзду автомобілів. До того ж прямо перед «Санйюном» лежали кілька металевих уламків, вчовевидь, від «Іскандерів», які атакували підприємство, і вони могли порізати шини.

Світлана швидко відчинила уламки й попросила водія якомога швидше вивезти їх з Денисом на іншу локацію, щоб не гаяти час. Зрештою, рушили: по газону, по незахисених рукавних лініях під водяним тиском.

Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фронтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий якраз також переїжджав на іншу локацію. Однак водій автівки з працівниками пресслужби не встиг за ним і заїхав у тупик, ткнувшись в купу металобрухту. Та купа й невелика затримка в часі на території підприємства зіграла їм на руку. На жаль, Михайло отримав поранення, й лікарі видалили йому селезінку — він потрапив у епіцентр вибуху балістичної ракети, яку росіяни підступно й прицільно запустили по рятувальників.

Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фронтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий

«Над нами розкрилися ворота пекла»

— Ми на великій швидкості проїхали по дорозі метрів п'ятсот — це якісь секунди — як почули по радіо сигнал: «Загроза балістики», — продовжує Світлана Рибалко. — Водій швидко розвернувся, щоб сховатися в укритті на території підприємства. І ми потрапили в... пекло. Я не чула ніякого звуку, але було таке враження, наче розкрилися ворота пекла. Це так було дивно! Мені важко описати свої відчуття. Служ різав лязкої нерушаний металевий скрегіт, дуже страшний, схожий на нелюдський, низький горланний голос. Він шов згорі, і зайдити поспалили іскри. Водій різко загальмував. Це також нас врятувало, адже ми були захищені з одного боку залізобетонним парканом, а з іншого — лісосадишкою. Якби машина проїхала кілька метрів уперед до воріт прохідної, ми опинилися б на відкритому просторі, і тоді про наслідки трагедії було б сказати.

Почався «ферверк». Це було схоже на атомний вибух. З неба з протинним скреготом летіли металеві шарики. Все спалахувало, вибухало й світилось. Посеред ночі стало світло, наче день. Здавалось, у повітрі одна за одною розриваються якісь капсули. Тисячі блискавок! І це отак: ту-ту, ту-ту-ту. І тебе підкидає. Ти нічого не розумієш. Ці кульки пробивають машину, пролітають повз тебе. Мимо вуха, мимо шиї. Я стиснула голову, але очі не закривала. І тільки думала, коли це закінчиться. Лише просяла: «Та досить уже! Та всі! Та всі! Та ну всі! Та ну всі! Досить! Досить! Та ну всі!» А воно бачає й бачає. І летить на тебе, і перелітає далі. І цей звук... Найстрашніший звук, який я колись чула в житті. Це здавалось вністоту.

Ледь скінчився цей армагеддон, ми побігли ховатися в засаду. Я, перечепившись, упала, відірвавшись котини від рейки. Мене підхопили мої золоті хлопці — один зліва, другий — справа, як ніби я для них якась дорослішність. А я й це миттєво приписнула до себе найдорожче мені — фотопарат.

Маніюор роботи в зоні НП не завважас

Посадка була дуже цільна. Я не могла ніде пролізти, падаючи раз за разом. Коли ж ми вже опинилися серед тих зарослів, мене пробіла думка: рятувальники не встигли відійти, можуть бути травмовані й загинуть, зараз почнеться евакуація, а наша машина, що лиується посеред дороги, застопорить рух. Мусили повертатися назад. Автівки нашої вже, на жаль, нема. Вона навіть не завелася, бо з неї вилетіло все масло. Капот виявився пробитий вся вона прошила шрапнеллю. Якось зашлохалили її поближе до паркану, щоб не завважала проїзду.

Я підняла на касці камеру, щоб фіксувати те, що відбувається навколо. І в цей момент мене збивав ударною хвилею. Так кинуло, що всі внутрішні органи, здалось, підскочили. Як виявилось, лише ми троє не чули попередження про чергову загрозу балістики, бо моя рація була влаштована під пасажирським сидінням й вона лишилась у розбитій машині. Можливо, над об'єктом висів розвідувальний дрон і коригував удари...

Я підняла голову й дивилася в небо. Воно розривалося на частини. Було два ракетні удари, по обох локаціях. Контрольні. Щоб добути тих, хто не встиг відійти, сховатися. Було дуже звучно, але вже не так страшно. Просто це вже була звична мені балістика. Між ударами минуло всього кілька хвилин. Другий прильот ракет потрапив на мою бодикамеру. Якби ми не повернулися з лісосадики, то цього не вдалось б зафіксувати. І, може, ми з колегами не отримали б контузії. Хоча не знаю, коли саме нас контузують — чи тоді, коли у нас летіла шрапнелль, чи в момент прильоту зазвичайної балістичної ракети.

Повторний удар прибувояс в купу металолому, на який ми наткнулися при виїзді, менше й ста метрах від нас. І жабні не паркан, нас накрило б тим металом.

«Руки-ноги цілі. Працюємо далі»

Зрештою, Світлана та її двох колег-чоловіків доліжимо на першу локацію й одразу ж включилися у пошуки тих, хто міг лишитися в зоні ураження.

— У заводське сховище стягували поранених, — урештає Світлана Рибалко. — Одному з наших рятувальників уламок прилетів у пах. Але все обійшлося малою кров'ю — він не зачепив крупної артерії.

Було видно, що заступнику начальника управління Володимирі Гришанину, який керував евакуацією поранених, було зле. Як виявилось, він знаходився найбільше до епіцентру вибуху й отримав контузію — око опухло, він став погано чути. «Деє наш там, вони можуть бути поранені, їх треба знайти. Нема Ігоря Боканя», — сказав, побачивши мене. «Ідемо разом шукати» — я не вагалася. Денис Пінчук сказав, що мене не залишатиме, але я не мала морального права брати його в небезпечну зону. Тому він, як і Богдан, зайнявся допомогою поранених. їх треба було переносити, накладати пов'язки.

...Нічого страшного, мабуть, у мого в житті після того вибуху балістичної ракети зі шрапнеллю не було. Мертвої, розбитий завод, на якому шукаєш людей, з якими працювала десятки років. І не знаєш, чи знайдеш живими...

Я набрала з телефона Боканя, він відгукується. Але не встиг відповісти на запитання, де перебуває, як з'являю обривався.

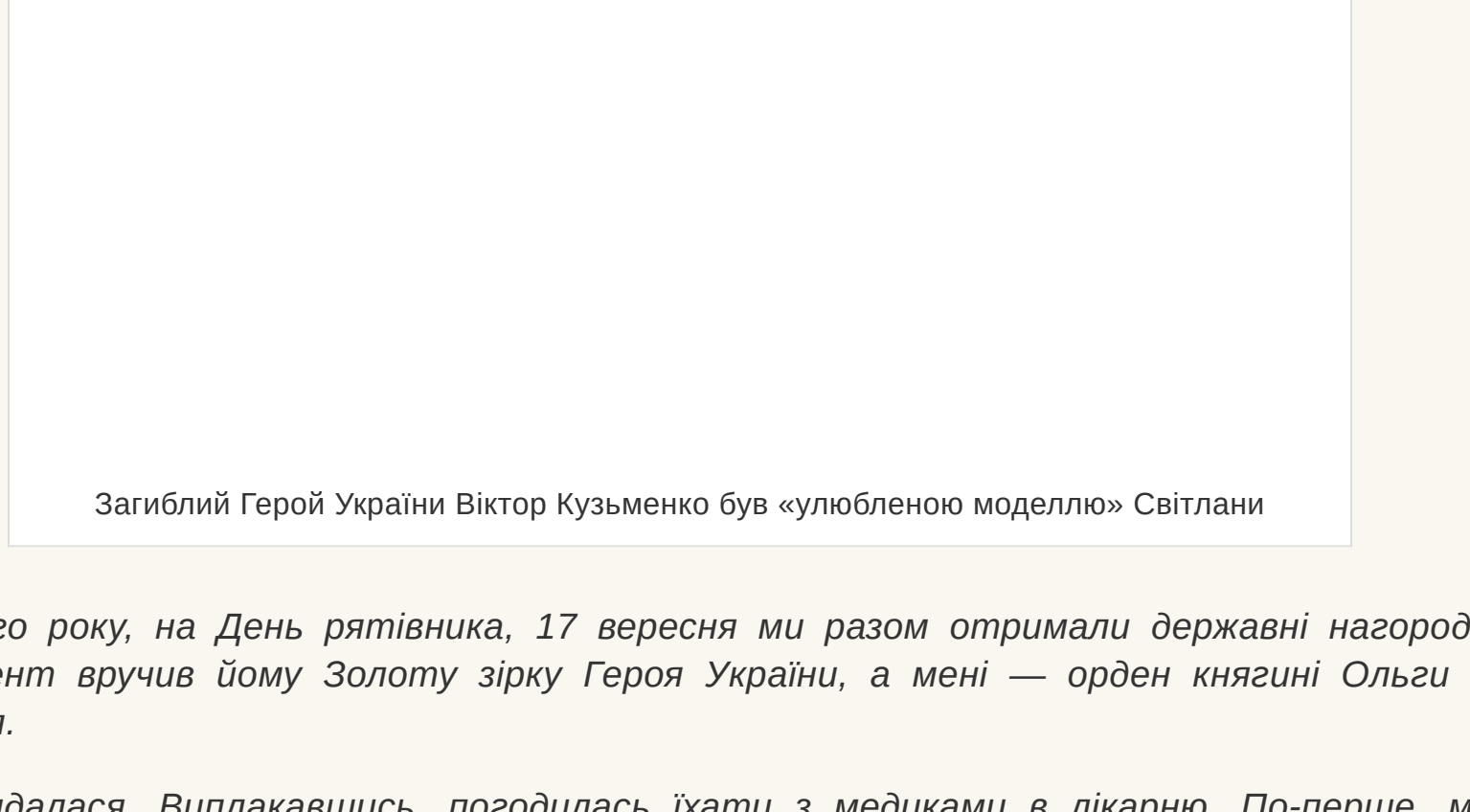
Ми з Гришаниним почали обирати, у мене аж голосові зв'язки зболіли: «Ігор, Ігор! Тут тут це є живий?» Прислухався, але нам нікого не відшукали. Так боявся, що деє хтось лежить і спікає кров'ю, а ми його не можемо відшукати. Про те, що по нас можуть запустити ще одну ракету, навіть не думали.

Акуратно прочесали всю територію, проте нікого не виявили. На цастя, нашого Ігоря знайшли раніше інші люди й евакуювали.

То був цирк, звісно. Гришанин погано чує, а у мене в голові гуде. Двоє контужених намазуються когось врятувати. Пізніше ми з себе сміялись, а тоді було не до сміху.

Повернувшись до мого посадовця, де лежали поранені, я попросила возити. Починаю пити й відчуваю, що мені стає погано: збудило, закутилася голова. Не розуміла, що зі мною відбувається. Думала, може перенервувала.

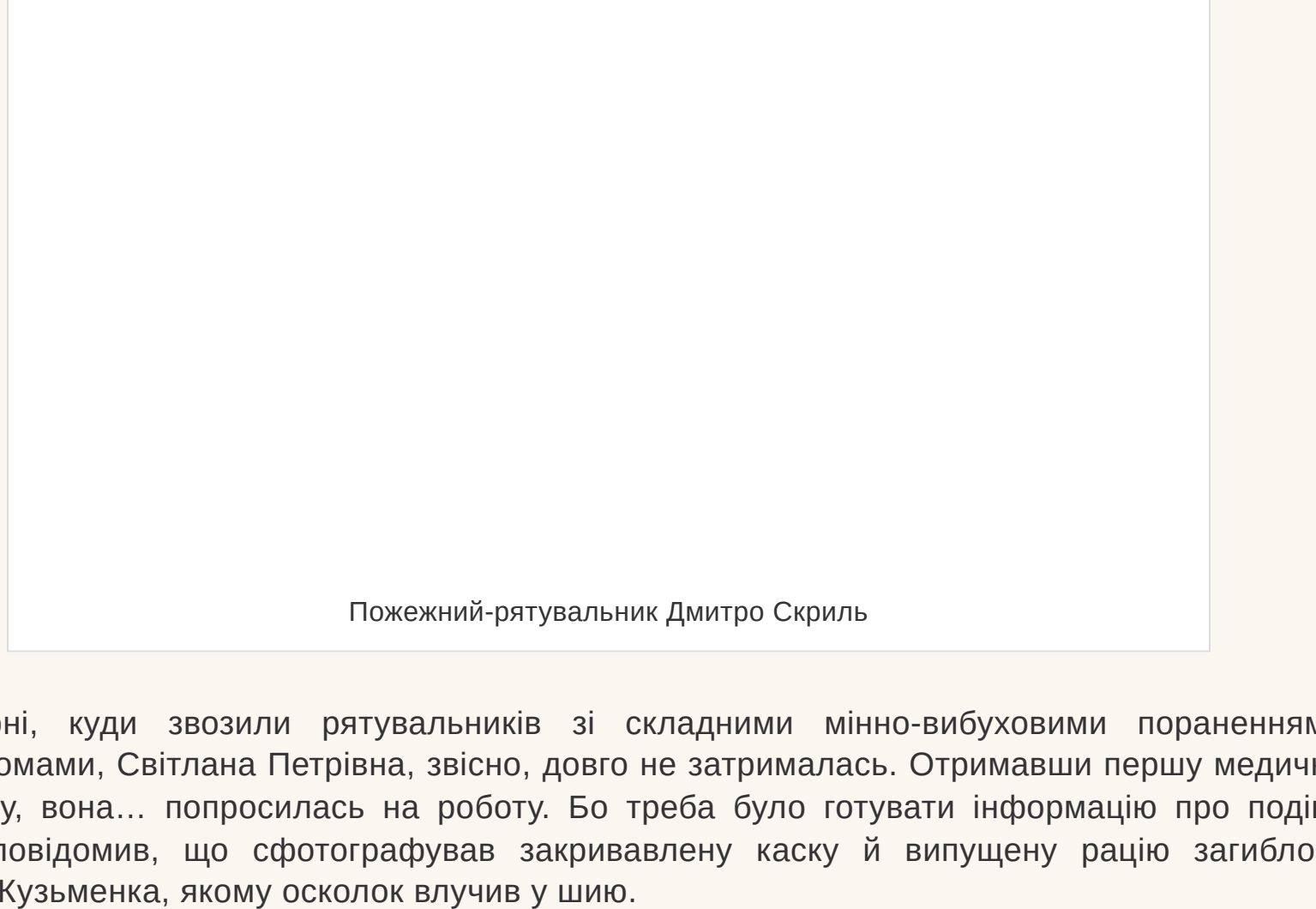
А невдовзі мені повідомили, що серед наших, які працювали на другій локації, є двоє зазублених: заступник начальника оперативно-координуючого центру Віктор Кузьменко й пожежний-рятувальник Дмитро Скриль. Дмитра я менше знала, а Вітя був мою управленню моделлю: я дуже часто його фотозарявляла у процесі роботи, бо він завжди виселяв у наші автівки. Але не тільки тому, звісно. Це був величезний професіонал своєї справи. Ми з ним мало не щодня спілкувались на різні теми. Я зверталась до нього, якщо мені потрібна була якась інформація стосовно якоїсь техніки чи якогось пожежного засобу. Він завжди знаходив час, ніколи не відмовляв. І завжди виходив останнім з місця газіння пожежі. Так було й цього разу...

Загиблий Герой України Віктор Кузьменко був «уплобленою моделлю» Світлани

Минулоого року, на День рятівника, 17 вересня ми разом отримали державні нагороди. Президент вручив йому Золоту зірку Героя України, а мені — орден княгині Ольги III ступеня.

Я розрадалася. Виплакавшись, погорлася їхати з медиками в лікарню. По-перше, мій понижений тиск сканує до високх позначок, яких ніколи в житті не було, а, по-друге, мене всю трясло й вивертало. Хоча на адреналіні не вважала, що потребую лікарської допомоги, бо ж руки-ноги цілі, поранень нема. Збиралась далі працювати на місці прильотів.

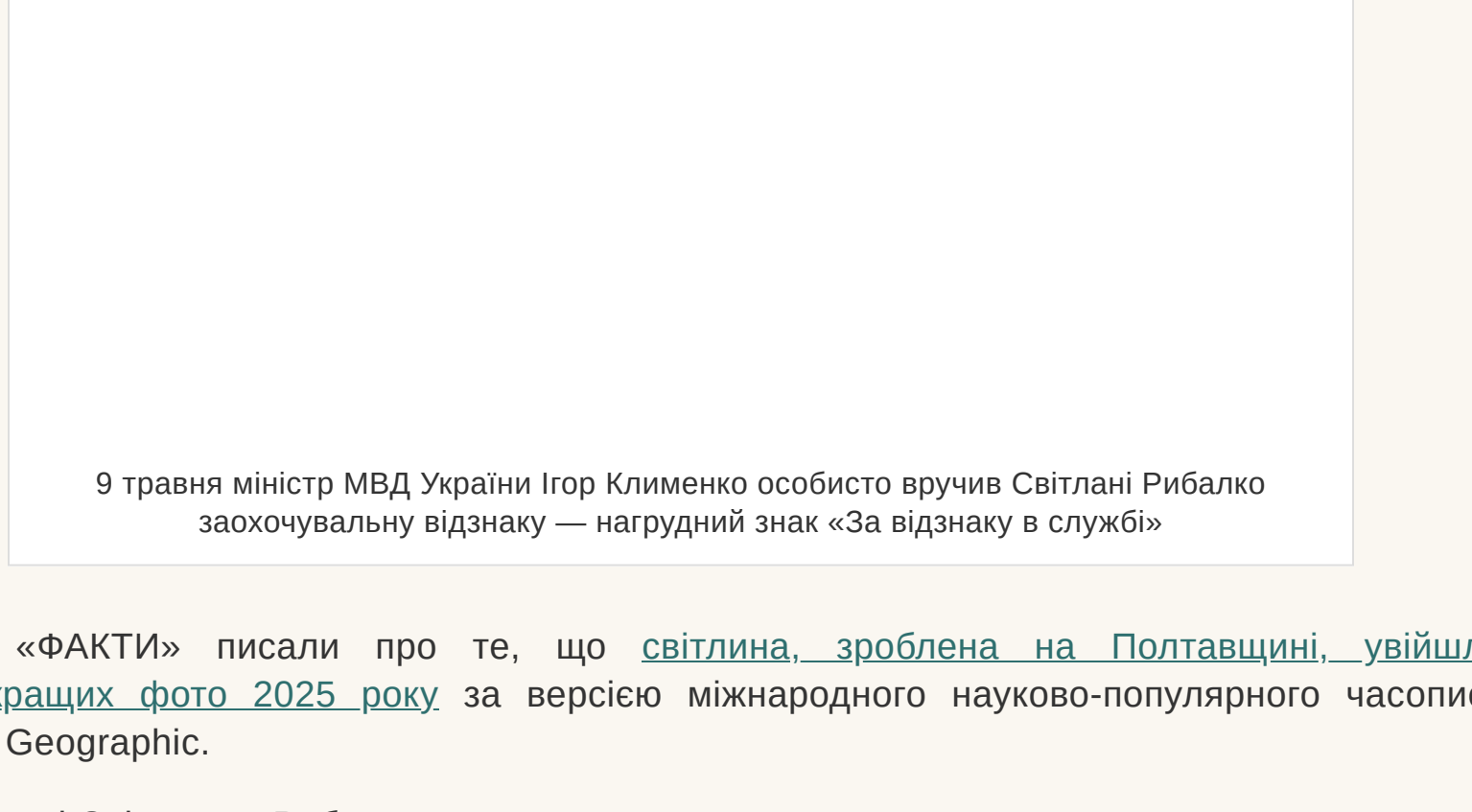

Пожежний-рятувальник Дмитро Скриль

У лікарні, куди звелили рятувальників зі складними мінно-вибуховими пораненнями й переломами, Світлана Петрівна, звісно, дово не затрималась. Отримавши першу медичну допомогу, вона, попросилася на роботу. Бо треба було готувати інформацію про подію. Денис повідомив, що сфотогографував закривавлену каску й випучену ряску загиблого Віктора Кузьменка, якому осколок влучив у шию.

— Я сказала неправду, що за мною нібито приїхали співробітники, й лікарі мене відпустили, — усмівається. — Вийшла на побігів, викликала таксі. Стаяо така в уніформі, у запилених берцях, із закіптюженою каскою. Таксист здивувався. «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідало. — Але я трохи брудна. Вибачайте».

P. S. 9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі». Разом з нею такі ж нагороди й нагрудні знаки «За відвагу в службі» отримали ще 22 полтавські рятувальники.

9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі»

Раніше «ФАКТИ» писали про те, що світлина зроблена на Полтавщині увійшла до найкращих фото 2025 року за версією міжнародного науково-популярного часопису National Geographic.

Фото надані Світланою Рибалко

Читайте нас у Facebook

Друкуюча версія Лист редакторів Поскаржитися

Поділитися на Facebook Поділитися на Twitter Твітнути

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

- Теплий — це «керофант» та досвід. Стрипчині — «Білий Жовтень» та присмерки. Водій «Суду» та пробудження. Тіро-проніо на 17 червня
- Газ для українців різно подорожас: тариди зростають вже цієї осені
- Як правильно використовувати каску для пране: помилки та корисні лайфхаки
- Зелень не злізне навіть через тиждень: лайфхак від шеф-кухаря

Новини партнерів

Мова світу	Світ	Культура	Книга рецепта	Історія сучасності	Іменинами для
Новини	Травля ліма	Шоу-бізнес	Люди та звірі	Наука та технології	Гороскоп
Україна	Біологія	Фітнес для	Життя спорту	Бізнес-вакансії	Фотобанк
Політика	Спорт	Суспільство	25 років поетам	Запам'ятайте у факти	Погода
Гриби	Турецька	Стиль життя			

© 1992 — 2025 «ФАКТИ» | Контакт | Прев'язати | Співпраця | Правила користування сайтом baby.ua

Усі права на матеріали сайту зберігаються у відповідності до законодавства України. Матеріали під охороною «на правах розкриття», «розкриття», а також повільно симіонів © Юристинська у іменні розкриття та заохочу інформаційно-комерційний характер.

ПОПУЛЯРНЕ

- Українські пенсіонери не чекають на свої пенсії 40 років: суддя вивів крапу у справі про скасування постанови уряду
- Археологічна сенсація: унікальні шпалки та поєс скарської доби, ними більше 2500 років, знайдені на Більському горішччі
- «Вона мучить мене вже багато років»: таємниця загиблого Діна Ріда, який кинув виклик США і СРСР, не розкриття і через 40 років
- «Я стріляв по машині з літерою „Z“, але вигидав, що там були цивільні, аби тільки припинили мене катувати»: колишній полонений «дзвонець» налісвав книгу «Окрасця»
- «Після влучання „Іскандер“ з під завалів ми витягли деє 15 собак і котів»: волонтери спільноти «Живіть кожним» допомагають постраждалим людям

БІЛЬШЕ У РОЗДІЛІ

У лікарні помер 12-річний хлопчик, якого збила суддя у Кривому Розі: що відомо

Турка, який любив українку в Одесі, поздовівати права на проживання в Україні

Палають будинки і ТЦ є загибли і постраждали: росія жорстко вдарила по Україні (фото, відео)

Суд розгляне скаргу на закриття справи про смертельну ДТП за участі детектива НАБУ — ЗМІ

Екіпаж Су-24М розбився на Хмельницькому